

«MIRA»

per a Lluís Solà

«Mira»

Joan MARAGALL. *Elogi de la paraula*

[...] per ço, que l'afat anomena d'una
manera absoluta pedra [...] l'oïda oeix
pedra d'una manera absoluta.

Ramon LLULL (citats per Miquel Bassols
a «Visions de Lull»)

«Lis esteles»

Joan MARAGALL. *Elogi de la paraula*

1

I

«mira»

aquesta mar, tot el mar, tot, pels teus ulls obert fins al mai més –
la ploma caiguda en vol, suspesa en l'aire entrecels –
la nit ardent en la nit –
la llum de dins la pedra –

no hi ha signes –
o ni el dir –

(quin caminar per quin llac?)

II

«mira»

l'escorça congrenya l'aire asprós en les clivelles –
calla l'humit, el fred calla; i els vius de la pedra –
terròs, areny, espina, flonjor –
ni el lloc on s'esbalça l'ombra –

aquí és més enllà –
on mai no –

(quina mà podria? cap on?)

III

«mira»

entre la sal i el mur, contra sempre el camí estès –
àcida, la pedra es resol en pedra, àcida –
desniuar-se d'orígens. com si no –
agra, la neu; el do amarg –

cap lligam. el tast –
sentir només sentir, sense –

(quins serien? quins quins serien?)

IV

«mira»

per sota, lleu, un pressentir de no-res, fragant –
alçant-se de trémer, el pou ignot. fetor. desertes –
la pedra que la pedra envolta –
sentor buida, sempre d'absent –

ni de l'aire, ni de l'ésser –
ni el lligam del temps –

(quin on per a la seva memòria?)

V

«mira»

tot aquest això, el so de quan les coses són –
la treva del ser, saber de no saber, només del sord –
un aire quiet, de pedra muda –
el to insistent de l'abim –

res és res –
tot més ençà de –

(quin potser seria prou?)

VI

«mira»

com així sempre el pas cap a dellà d'enllà –
del sens el seny en centre al magma radical –
des de dins, des de veu –
d'una manera absoluta pedra –

si per llengua no –
llengua si en no –

(quin? si només l'afat)

2

per què fem segur que aquella era una nit estelada?

mira